

Lindgården, en församlings hem

Den här krönikan skulle ha handlat om påsken. Om vårt mänskliga behov av att göra skillnad mellan vardag och helg, om vikten av helighet i våra liv..men i skrivande stund är det bara något dygn sedan branden rasade i församlingshemmet Lindgården i Västanfors och bilderna därifrån överskuggar allt annat.

År 1977 stod huset färdigt. De enorma ytorna väckte kritik hos många politiker och församlingsbor – vad i hela världen skulle man fylla detta gigantiska hus med? Kritiken visade sig vara obefogad. Huset fylldes med tiden av lekande barn, gängliga ungdomar, begravningsföljen, dopfamiljer, rockmusiker, personal, konferensgäster, körsångare med mera med mera. Församlingsbor i alla åldrar boade in sig i huset och vi kan bara ana vidden av vad församlingshemmets väggar har tagit emot av skratt, tårar, kamp, kärlek, kunskap, växt och gemenskap under årens lopp.

Lindgården har varit den goda platsen för möten i livets alla skeden. Där har vi mött varandra i lek och allvar och i förlängningen har vi också mött Gud, i varandra. I mina ögon är det inte bara ett hus, med dess materia som brunnit ner, vi har också förlorat en viktig symbol för det VI som en församling utgör.

Och mitt i sorgen över allt som gått förlorat av denna älskade miljö, så finns hoppet där. Hoppet om förändring och förnyelse. Redan några timmar in i detta brinnande inferno såg man lösningar, öppningar och möjligheter för framtiden. Var ska skolbarnens mat lagas? Check! Kan vi rädda dataserverna? Check! Det ovärderliga notförrådet som inte finns digitaliserat – får vi ut det? Check! Finns det lokaler för de anställda? Check! Personal och frivilliga jobbade hela första dygnet ofattbart lösningsfokuserat – tillsammans. Där ligger hoppet. I den samlande gemenskapen och kärleken för församlingens liv och verksamhet. I känslan av att detta ovärderliga ställe måste återuppstå.

Bara timmar efter olyckan cirkulerade en mängd bilder från branden på Facebook och andra ställen på nätet. Den starkaste bilden, som etsades fast på min näthinna, var bilden inifrån hallen, den välkomnande entrén som branden hade förvandlat till en svårt bränd och skadad krigsskådeplats. Det såg ut som om en bomb slagit ner. Men mitt i förödelsen står en glasvas med vita tulpaner på ett svartbränt bord. Alldeles intakt står den där, badande i ljus från takfönstret. Som en fantastisk metafor för livets seger över döden.

Och så kom denna krönika ändå att handla om påskens budskap. Tänk att mitt i den mörkaste långfredag, när allt är bränt, svart och dött, så lyser löftet mot oss i form av vackra, vita tulpaner i en vas. Och löftet säger att vi får hoppas och tro att ur det brända, ur askan och bråten, så möter en ny påskdag och livet spirar på nytt.

Glad påsk!

Katarina Frisk, pastorsadjunkt i Norberg, uppvuxen i församlingshemmet Lindgården